

[Poul Hartling.]

eller en anden økonomisk situation, havde vi ikke været tvunget til dette indgreb, sådan som de fleste lande, f. eks. Norge, ikke var tvunget til det.

For det tredje: selve devalueringsprocenten er ikke afgørende for den økonomiske situation. Om 7,9 er det rigtige, ja, det afhænger foruden af, hvad der gik forud, altså foruden af den situation, vi stod i, også i høj grad af, hvilke foranstaltninger der følger efter kronenedskæringen.

Man siger: hvis nu venstre i de økonomiske vanskeligheder, som landet stod i, havde fået overdraget regeringsmagt, ville venstre så have devalueret? Ja, vi har klart sagt, at det vil vi ikke afvise. Og med hvilken procent? Vi har sagt, at det kan man ikke besvare isoleret. Økonomisk politik er en helhed; der hænger meget sammen med en sådan beslutning, og om selve devalueringen, større eller mindre, skal blive til skade eller til gavn for økonomien, afhænger af denne sammenhæng. Regeringen har ikke noget øjeblik, hverken den søndag aften, hvor vi fik beslutningen at vide, eller siden hen i debatten på nogen måde kunnet forklare os, at netop 7,9 pct. er det rigtige. Den har aldrig dokumenteret det med noget materiale. Den meddelte søndag aften, at den efter forhandling med SF havde bestemt sig til 7,9.

Om denne procent er den rigtige, afhænger af den lovgivning, der skal følge efter, men jeg svarer igen, som vi også gjorde det i tinget her mandagen efter devalueringen, at vi afviser ikke devalueringen i sig selv, og at vi i den samme situation nok også havde valgt en procent omkring 7 eller 8. Ingen — heller ikke hr. Per Hækkerup — vil kunne sige med nogen sikkerhed, om 6,5 eller 7,1 eller 7,9 eller et andet tal er det helt rigtige. Det er, som om regeringen ønsker, at vi skal angribe dem på det punkt; det kan vi ikke tjene dem i; men vi angriber dem for den politik, der førte frem imod devalueringen, og også for den, som følger efter.

Det centrale i dag er jo netop et par led i den økonomiske politik. Det er det, som debatteres her. Vi har vendt os imod regeringens forslag, fordi vi finder dem utilstrækkelige og urimelige. Og hvad vil I sætte i stedet, spørger man igen. Venstres

ordfører har peget på en alternativ politik, men hr. Per Hækkerup er også døv på det øre, når det passer ham. En indkomstpøolitik, en erhvervspøolitik, en opsparings- og planlægningspøolitik er nævnt og beskrevet; jeg skal ikke gentage det. Ikke mindst må man også gøre sig klart, at det bliver nødvendigt at bremse stigningen i statsudgifterne. Også det er blevet fremlagt og drøftet. Den bedste lønmodtagerpøolitik er en økonomisk pøolitik, der sikrer fremgang og balance. En sådan pøolitik er den eneste, der kan fastholde og forbedre også lønmodtagernes levestandard.

Nu appellerer hr. Per Hækkerup så gribende til os om dog at stemme for regeringens forslag. Men man skal lægge mærke til, at det gør han, alene fordi det stillads, han står på, er ved at bryde sammen under ham. Når SF ikke kan levere de 20 nødvendige stemmer, så må han bede os andre, og han gik jo hele vejen rundt til alle partier. Men hvis SF havde haft de 20 nødvendige stemmer parat, havde tonen jo været en helt anden, som vi før har mærket det.

Man skal videre lægge mærke til, at regeringen og socialdemokratiet har villet bruge disse forslag til at tugte og kue SF med. Nu opdager de med en vis rædsel, at det går ikke efter ønske. Statsministeren siger, at vi lader hånt om saglige hensyn. Man skal lægge mærke til, at „saglig“, det betyder i statsministerens mund: enig med socialdemokratiet. (*Afbrydelse af statsministeren* [J. O. Krag]: Det er klart!). Det er klart, ja. Jeg er glad over, at statsministeren giver mig ret i det. Jeg synes, man kan bruge „saglig“ på en mere saglig måde.

Når vi siger nej til at stemme for disse forslag, skyldes det, dels at vi finder dem urimelige og urigtige, som det er fremstillet af ordføreren — jeg tænker her især også på ekstraskatten — dels at de ikke indgår i et hele, i en økonomisk sammenhæng, som vi kan godkende. Og endelig skyldes det, som hr. Per Hækkerup siger, at så kan vi slippe af med denne regering. Når hr. Per Hækkerup gentagne gange bruger udtrykket „slippe af med“, svarer jeg, at det dækker nøje vor opfattelse. Vi mener, at denne regering styrer en forkert kurs, og det må være det først fornødne og yderst saglige at søge at slippe af med den regering, der fører en forkert kurs. Kan det ske, har vi allerede taget ét vigtigt skridt fremad. Derfor